

Leto 1926/27

November

Božji smehljaji.

Bil sem žalosten in potrt, in ko sem stopil na ulico, je šel mimo. V jesenski zlat večer so se prižgale njegove oči, in jaz sem ga blagroval. Ne vem, kako mu je ime, in kje dela v fabriki njegov oče. Le vesel sem bil in ves zdrav od njega.

Na nedolžnih licih je nesel smehljaj božji skozi šumenje mesta in majhen, tako majhen je izginil v mraku mrzlih palač.

*

Danes premišljava življenje Stanislava, cvetke slovanskih livad, ki so ga pred dvema stoletji uvrstili v zборе svetnikov.

Danes premišljava o malih, o skromnih in neznanih, ki se do njih nagiba in v njih razodeva v neskončni dobrotljivosti Bog, in premišljava besede njegovega Sina, ki je velel: »Pustite male k meni...« Ker v vas je nebeško kraljestvo — o, ali veš?

In je tudi rekel: »Kar storite enemu teh malih, to ste storili meni!« Da si ti, mali, tako velik — o, ali ti je znano?

Premišljava o srcih, dragocenih gredah, ki je vanje položena klica božje Lepote. Da jo moraš nežno čuvati — o, ali veš?

In premišljava o lučki, ki tudi v tvojem srcu gori. Da ji je treba olja, da je ne smeš nehati braniti pred viharji — o, ali veš?

Danes premišljava čistost lepega življenja Stanislava Kostke, ki so mu sijali z lic božji smehljaji osemnajst mladih let.

In ni samo kakor roža na visokem stebelu, temveč je tudi glas ob poti — ali ga slišiš, dete?

A. Žužek.